ఇదో రకం!

ఓసారి పూరీ-తిరుపతి ఎక్స్‌ప్రెస్‌లో ఒరం పురం నుంచి వైజాగ్ వస్తున్నాను. ఇచ్ఛాపురం స్టేషన్‌లో నేను కూర్చున్న కంపార్ట్‌మెంట్‌లోకి నలుగురు పెద్ద మనుషులు ఉరుకులు. పరుగులతో దూరారు. కంపార్ట్‌మెంటులో అంతగా రద్దీ లేదు ఆ నలుగురు వచ్చి నా ముందే కూర్చున్నారు.

"రోజూ రెండు గంటలు లేటుగా వచ్చే ఈ వెధవ ట్రైను ఈ రోజు ఒక్క గంట లేటులోనే వచ్చేసింది. మనం బయలు దేరామనికాలోం" ఆశ్చర్యంగా అన్నాడు బొద్దు మీసాలాసామి. మిగతా ముగ్గురూ వంత పాడారు.

బొ మీ ఆసామి కళ్ళీ లాల్చీ జేబు లోంచి ఒక పొగాకుచుట్ట తీసిముట్టించాడు. కిటికీ ప్రక్కగా కూర్చుంటే తనకు వడు పొయుగా వుంటుందని. నేను కూర్చున్న చోటు తనకు కావాలని అర్థించాడు కాదన లేకపోయాను. అతను. నేను సీట్లు మారాం.

తన బంధువుల అబ్బాయి పెళ్ళికి సింహాచలం వెళుతున్నట్లు నేను అడగకపోయినా నాతో చెప్పాడు. వ్రతిక పేజీలు తిరగ వేస్తూనే వాళ్ళ సంభాషణలు వింటున్నా. వాళ్ళ 'కవిటి' గ్రామం మొదలు ఢిల్లీ వరకు గ్రామపంచాయితీ నుంచి రాజధాని మంత్రుల వరకు జరుగుతున్న అన్యాయాలు. లంచ గొండితనం పై వాళ్ళ మధ్య చర్చ సాగు తుంది.

వాళ్ళు టిక్కెట్లు కొన్నారా. లేదా అని అనుమానం వచ్చింది.

కానీ— నా అనుమానం తీరేదెలా?

మీరు టిక్కెట్లు కొన్నారా అని అడిగితే మర్యాదగా వుండదు. కాని వాళ్ళు టిక్కెట్లు లేని ప్రయాణీకులన్న నమ్మకం నా లో ఏర్పడిపోయింది.

పలాస స్టేషన్లో టి.టి.ఇ. మా కంపార్ట్ మెంటు ఎక్కాడు. ట్రైను కదిలింది.

ఆ పెద్దమనుషుల అసలురూపం ఇప్పుడు బయటపడుతుంది

నా అనుమానం నిజమౌతుంది.

నా టిక్కెట్ తనిఖీ అయింది. టిక్కెట్ చూపమని బొ మీ. వైపు చేయి చాచాడు టి.టి ఇ.

ఇక బొ.మీ టిక్కెట్లు లేవని బేల మొహం.... కాదు ఏడుపు మొహం పెట తాడు! తప్పదు! నేను ఎదురుచూసే క్షణం రానే వచ్చింది. అతనివేపు ఆసక్తిగా చూశాను.

"రైలుఛార్జీలు పెరుగుతున్నా టిక్కెట్లు కొనక తప్పుతుందా?" అంటూ ఎంతో దర్పం. గా. నిర్లక్ష్యంగా కళ్ళీ లాల్చీ జేబు లోంచి టిక్కెట్లు తీశాడు– నా ఆశ్చర్యాన్ని కలిగిస్తూ

నాకు కళ్ళు జిగ్గుమన్నాయి. లెంపకాయ కొట్టినట్టనిపించింది.

అతన్ని నేనెంత తక్కువగా వూహించాను!? నాలో నాకే చాలా సిగ్గేసింది ఎదుటి వారిని దొంగలు. ద్రోహులుగా వూహించి నందుకు నాలో పశ్చాత్తాపం.

బొ.మీ.టిక్కెట్లు టి.టి ఇ కి ఇవ్వబోతూ వుంటే గాలికి ఎగిరి కిటికీలోంచి బయటపడి పోయాయ్ నేను కూడా చూశాను.

"అయ్యో! టిక్కెట్లు" అంటూ గాభరాగా కిటికీలోంచి బయటికి తొంగి చూశాడతను. టిక్కెట్లు ఎక్కడికి ఎగిరిపోయాయో కన్పించలేదు. ఏ భావమూ లేని ముఖంతో ఏం చేయాలో తోచక టి.టి ఇ.ని చూస్తున్నాడతను.

"టిక్కెట్లు చూపించండి" అధికారంగా అడిగాడు టి టి ఇ.

"టిక్కెట్లు... టిక్కెట్లు మీరుచూస్తుండగానే.." కిటికీవైపు చూస్తూనే జరిగిన విషయం చెప్పబోయాడు బొ. మీ.

"ఆ విషయం నాకనవసరం. మీరు టిక్కెట్లు చూపించండి"

"మీ కళ్ళముందే జరిగింది కదండీ. ఇంకా ఎక్కడనుంచి టిక్కెట్లు చూపించ మన్నారు"

"మీరు టిక్కెట్లు లేకుండా ప్రయాణం చేస్తున్నట్లు రాసి చేయాల్సి వస్తుంది" నల్లకోటు జేబులోంచి పుస్తకం తీస్తూ అన్నాడు టి టి ఇ.

బొ మీ నిస్సహాయంగా నావైపు చూస్తున్నాడు.

జరిగిన విషయం చూసానని నేను టి.టి.ఇ తో చెప్పాను. తోటి ప్రయాణీకులు కూడా నా వాదన బలపరచారు. టి.టి.ఇ. మెత్తబడిపోయి. వదిలిపెట్టాడు.

జరిగిన సంఘటన ఇంకోసారి చర్చా విషయమైంది. తర్వాత ఏదో పిచ్చాపాటి కాలక్షేపంతో ప్రయాణం సాగింది.

సింహాచలం స్టేషను వచ్చింది బొ మీ. ఆసామి అతని బృందం దిగబోతున్నారు.

"టిక్కెట్లు పోవడం కారణంగా మీరు టి.టి ఇ తో రభసపడ్డారు" అన్నాను నేను.

"మరేం పరవాలేదులెండి. గాలిలో ఎగిరి పోయిన ఆ టిక్కెట్లు నిజమైనవి కావు. అవి బరువు తూచుకున్న టిక్కెట్లు. కావాలని నేనే కిటికీలోంచి పారేశాను" ఘనకార్యం చేసినట్టు దాబుగా చెప్పి నడక సాగించాడు బొ మీ అతని బృందం నవ్వుతూ అతన్ని అనుసరించింది.

—రేగిడి నాగభూషణరావు

హరిప్రియ

సన తర్వాత అడిగాడతను. హరిప్రియ జవాబుకు అతని కళ్ళు వింతకాంతులతో వెలిగిపోయాయి. పట్టరాని సంతోషంతో ఆమెను దగ్గరకు తీసుకున్నాడు. "హరీ! నేనే నమ్మా ఆ అదృష్టవంతుడ్ని" అంటూ. హరిప్రియ ఆనందంతో అతనికి పాదాభివందనం చేసింది. వాత్సల్యంతో తల నిమురుతూ. "చిన్నప్పుడు వరదాకి సాధన చేస్తున్నాననుకున్నాను గానీ. ఇంతగా ఆరాధిస్తావనుకోలేదమ్మా! నాజీవితం ధన్యమైంది. అన్నాడు. మాస్టార్ని మరునాడుభోజనానికి ఆహ్వానించి తనమనస్సును కలవర పెడుతున్న తన కథ అంతాచెప్పింది. ఆయన నిండుగా నవ్వి "పిచ్చిపిల్లా! ఇంత మాత్రానికే అంతబాధపడతావేం! కళాకారులకి ఎప్పుడూ వంటరి తనమనేదే ఉండదమ్మా! కళకు మించిన తోడు ఈలోకంలోనేలేదు. నువ్వురంజింపచేస్తున్న శ్రోతలంతా నీవాళ్ళు కాదా! మరింతగా నీ కళను ఆరాధించి హరిప్రియ అనే నీపేరును సార్థకంచేసుకో! మరొక్కమాట. నీ కళను మెచ్చి. నిన్ను అర్థం చేస్కొనే జీవిత భాగస్వామినికూడా నువ్వు పొందితే పొందవచ్చు." తన కళను గురించి మాస్టారు అలామాట్లాడేసరికి హరిప్రియ హృదయాకాశంలోని కలతల మేఘాలు చెదరిపోయాయి.

పరిపూర్ణమైన మనస్సుతో "అంతా మీ ఆశీర్వాదం మాస్టారూ!" అంది.

In Loving Memory of 'SUDARKODI' PADMA RAMANATHAN

May 2, 1946
to
November 23, 1991

Dance teacher and Director of Padmalaya Dance Academy has passed away on November 23, 1991 at 8.30 a.m. while she was travelling with her troupe in a van to Toronto, Canada to perform "Vallithirumanam" at the request of the Hindu Temple Society Canada. Her van skidded , hit a tree and overturned. Padma took her last breath in that fatal accident. She is survived by her husband Mr. Ramanathan and daughter Raja Rajeswari.

Smt. Padma Ramanathan hailing from the Tanjore District, is internationally acclaimed as one fo th finest exponents of Bharatha Natyam. She has also mastered several other forms of Indian Dances and is well-versed in Nattuvangam and Choreography. She is particularly noted for the excellence of her Ballets. ఆవిడ, కూతురు రాజరాజేశ్వరితో కలిసి మన తె.క.స. 1989 ఉగాది కార్యక్రమములో పాల్గొన్నారు. తె.క.స. ఆమె ఆత్మకు శాంతి చేకూరాలని కోరుతున్నది.

అసమర్థుని జీవయాత్ర — ముగింపు

మొహం దాచుకుని వెక్కివెక్కి ఏడ్వసాగింది. ఆమె దుఃఖం చూసి విచలితుడయాడు గౌతమ్. దగ్గరికి లాక్కుంటూ. "ఛ. ఏమిటిది. పిచ్చిదాన్లా? ఊరుకో!" అన్నాడు లాలనగా.

"మీరు నామీద ఉంచిన నమ్మకం వమ్ము చేశాను. నన్ను క్షమించండి" వెక్కుతూ అంది రేణుక.

"నువ్వే నన్ను క్షమించాలి. కోరికలు నిగ్రహించుకోమని హితబోధలు చేయడమే తప్ప పెళ్ళయి ఇన్నాళ్ళయినా ఒక్క జాకెట్టుముక్క కొనిపెట్టలేదు నీ అంతట నువ్వే కొనుక్కుంటే ఇంత రభసచేశాను." ఆమె వెన్నునిమురుతూ లాలనగా అన్నాడు గౌతమ్. "లేదండీ. నేను తప్పుచేశాను. మన స్థితిగతు లెటువంటివో తెలిసికూడా ఇరుగమ్మ పొరుగమ్మలతో పోటీపడి ఖరీదయిన చీరకొని మిమ్మల్ని చిక్కుల్లోకి తోశాను...." "జరిగిందేదో జరిగిపోయింది. మరోసారి ఇలాంటి బాధ్యతా రహితమయిన పనిచేసి నాకు కోపం తెప్పించకు" అవకాశం జారవిడుచుకోకుండా భార్యకు హితబోధ చేశాడు గౌతమ్.

ఆ రాత్రి అనురాగ వర్షంలో తడిసిపరవశించారు ఇద్దరూ.

తృప్తిగా భర్త గుండెలమీద తలపెట్టి పడుకున్న రేణుకకు ఈనాటి మాధుర్యానికి పరోక్షంగా తన మామగారే కారణం అనిపించి ఆయన పట్ల కృతజ్ఞతతో హృదయం నిండిపోగా. "మామయ్యకు థాంక్స్ చెప్పాలండీ!" అంది

ఆమె ముంగురులు సవరిస్తూ. "ఎందుకో?" అన్నాడు గౌతమ్.

"సాయంత్రం మామయ్య రాకుంటె కొండెక్కి కూర్చున్న మీరంత సులభంగా దిగి వచ్చేవారేనా? ఈ రాత్రి ఇంత మధురంగా గడిచేదేనా?"

"ఊరికే థాంక్స్ చెప్పడం కాదు. పండంటి మనవడినిచ్చి మరీ థాంక్స్ చెప్పాలి!" చిలిపిగా అన్నాడు గౌతమ్.

ఎర్రబడిన మొహం అతడి గుండెల్లో దాచేసుకుంటూ. "పొండి!" అంది గారాబంగా రేణుక. ఆమెను మరింతగా తనకేసి హత్తుకుని తృప్తిగా నిద్రకుపక్రమించాడు గౌతమ్.

(క. ఒప్పిలి అప్పన్.రాసిన ఒక తమిళ కథకు స్వేచ్ఛానుసరణ.)